

tænker, at den Befolkning, der bor i et saadant Distrikt, hovedsagelig bestaar af meget uformuende Mennesker, for en stor Del Arbejdere. Nu kan man ganske vist nok sige, at det Bidrag, man fordrer af dem, $\frac{1}{10}$ pCt. af Skatteindtægten, ikke er meget stort. Vi have jo imidlertid ved mangfoldige Lejligheder fremsat Protester fra demokratisk Side mod en hvilken som helst Form for indirekte Beskatning. Naar man beskatter den Kop Kaffe, som den fattige Mand eller Kvinde drikker, den Petroleum, som de bruge til deres Lampe, det Kul, som de brænde i deres Ovn, have vi protesteret derimod og anset det for fuldt ud forsvarligt, naar man fra demokratisk Side krævede disse Skatter afskaffede. Det er vist ogsaa et lønligt Haab hos Demokratiet, at man skulde naa saa vidt, at en Skattereform, hvis den virkelig skulde betyde noget for de brede Lag, tog Sigte paa disse Forhold. Her derimod, hvor der er Tale om at ville paatvinge de fattige Sogne Byrder til Hjælp for de rige, synes man ikke at erkende, at der er samme Betænkelse, her gaar man glat væk med til at paatvinge dem saadanne Ydelser.

Ogsaa naar man ser Sagen fra rent kirkelig Side, hvad jeg ganske vist ikke har nogen Adkomst til, men hvad jeg dog vil gøre efter min Samtale med vedkommende Præst, tror jeg at kunne hævde, at dette er til Skade for Kirkens Interesser, til Skade for den sande, sunde og aabne Religiositet og aldeles ikke til Fremme af Kirkens gode og sunde Liv. Ogsaa fra dette Standpunkt betragtet forekommer det mig derfor, at det er fuldt ud berettiget, om man stemmer imod Forslaget, som det foreligger. Til Slut skal jeg blot sige, at man har jo i Reglen den Opfattelse, at Præster og Socialister ere absolutte Modsetninger, saa at der aldrig kan være Tale om, at de skulde kunne blive enige om nogen som helst Ting. Jeg tror, at jeg ved disse Udtalelser, der ere baserede paa Ytringer fra vedkommende Mand, som jeg har haft Lejlighed til at tale med, og som i øvrigt ere i Overensstemmelse med, hvad enhver vil kunne sige sig selv, er berettiget til at hævde, at den sorte og den røde Farve undertiden kunne staa ret godt til hinanden.

Dinesen: Det foreliggende Lovforslag agter jeg at give min Stemme. Om der vil være Anledning til at underkaste det yderligere Undersøgelse i et Udvalg, maa det blive Tingets Sag at afgøre,

derom skal jeg ikke udtale mig. Jeg vil paa dette Tidspunkt kun gøre to Bemærkninger til den ærede Minister. Den ene er den, at jeg vil meget anmode den ærede Minister om at lade de Planer til Restaurering og andre Arbejder ved Kirkerne, som indkomme til Ministeriets Sanktion, blive Genstand for den grundigst mulige Kritik. Det er mig bekendt, at der er noget berettiget i de Klager, der føres over, at man nu, da man faar Midler til sin Raadighed, er noget for flot med at projektere Arbejder af forskellig Art. Det er Forhold, som jeg her i Tinget ofte har tilladt mig at paatale, og jeg gør det ogsaa ved denne Lejlighed. Jeg beder derfor den ærede Minister sørge for, at der bliver udvist Sparsommelighed og Økonomi ved Anvendelsen af de Midler, som der her gives Lejlighed til at stille til Raadighed for de paagældende Kirker.

Den anden Bemærkning, jeg vilde gøre, falder for saa vidt i Traad med, hvad der nu blev udtalt af det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer) efter en Samtale, som han havde haft med en Præst. Det var ham jo en synlig Tilfredsstillelse her at have fundet et Berøringspunkt mellem den sorte og den røde Farve. Jeg er nu tilbøjelig til at mene, at i det, han fremsatte, kan der være ikke saa ganske ringe Grund til at se et Forhold, som ogsaa bør gøres til Genstand for Overvejelse, men jeg ser ikke, at det i dette Øjeblik bør være en Hindring for det foreliggende Lovforslag, saaledes som det er forelagt af den ærede Minister. Jeg udtaler den allerstørste Respekt for hele det frivillige Arbejde, der foregaar her i Byen med Støtte fra mange forskellige Sider paa at rejse Kirkebygninger, at søge med kultusministeriel Tilslutning at danne ny Sogne og ligeledes ved Samarbejde med Ministeriet, at faa ansat Præster. I det hele taget er det Arbejde, som foretages i Kirkens Tjeneste her i Byen, saa betydeligt, at det fortjener den allerstørste Paaskønnelse. Jeg vil heller ikke benægte, at naar der nu her foreslaas og søges vedtaget en Lov, der ogsaa paa disse frivillige Bidragydere ligner Bidrag til de gamle Kirkers Opretholdelse og Vedligeholdelse, kan det i nogen Maade være generende. Jeg tillader mig imidlertid at gaa ud fra, at det er Administrationens, altsaa Kultusministeriets, og ogsaa den ærede nuværende Ministers Mening at tage dette Forhold under Overvejelse og søge at komme til en Ordning, hvorved der bliver en større Lighed i